

Пролог

Тоні знайшов тіло у вівторок.

Зміна почалася, як і завжди. Він штовхав по килимку свій візок для прибирання, коліщатка відлунювали в порожньому офісі.

По обидва боки причаїлися робочі столи, абияк відсунені стільці. Білі дошки, повні недописаних ідей, розкидані повсюди стикери веселковим паперовим шротом. Конференц-зали, безлюдні й затінені.

Дизайнерські дивани стояли порожні. Бочки розливного крафтового пива — усі понакривані.

На тенісних столах не проглядалося й натяку на гру.

Гральні автомати були вимкнені з розеток, кінотеатр зачинений, піноутворювачі для альтернативного молока почищені, у бездіяльному очікуванні.

Навіть басейн із кульками був порожній.

Тоні зусібіч оточували чорні монітори *Apple*. Відбиті в їхніх екранах обличчя в лагідній напівтемряві витріщалися на нього, безмовні й моторошні.

Годинник показував 2:36 ночі.

Удень штаб-квартира *Journey*¹, пригадував собі Тоні, вирувала енергією, сповнена ідеалістичного гулу двадцяти-з-чимось-річних айтівців.

Але зараз будівля радше скидалася на мавзолей. У тій нічній офісній мертвоті, видавалося, було щось виразно зловісне. Суцільна тиша там, де зазвичай кипить життя, завжди відчувається геть інакше.

Занурений у думки, підійшовши до чергового робочого місця, Тоні взявся відрухово виконувати свій звичний і нехитрий перелік завдань.

Перше — засунути стілець під стіл.

Друге — прибрати залишки їжі. Порожні банки з-під комбучі, крихти фірмових веганських печив *Journey*.

Третє, і найважливіше, — не торкатися нічого зайвого.

Тоні підійшов до столу й підібрав тарілку. Порцеляна була вимазана рештками курки з пармезаном. Він струсив залишки в смітник на своєму візку. Жбурнув тарілку й столове приладдя в пластиковий контейнер. Потім метнув оком на решту столу.

Велетенський монітор стояв увесь укритий пилом, на його краях були приклеєні всякі нісенітні наліпки. Поверхня з композитного каменю вщент була завалена паперами. Навіть стілець (якийсь переплетений пластиковий каркас, за який віддали — Тоні спеціально цікавився — 2800 доларів) стояв криво, одна з його численних регулювальних ручок безпорадно звисала з гнізда.

¹ Читається «Джурні», схоже до англійського «journey» — подорож. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інакше.)

Усе це просто-таки закликало Тоні разом з його візком для прибирання на поміч — усього-на-всього легенький пшик мийного засобу сотворив би дива.

Але в Тоні навіть у думці такого не було. Він спроквола повернувся до візка й покотив його собі далі. Сто сорок один позаду. Сто сімдесят попереду.

Фасиліті-менеджмент *Journey* визначив чіткі правила для Тоні та його колег. Засунь стілець, прибери їжу — і більше нічого не чіпай.

Нічого.

Не бери до рук жодних паперів, навіть якщо ті зім'яті в клубок — це можуть бути цінні технологічні розробки.

Не змінюй налаштувань стільця, коли повертатимеш його на місце — розробники програмного забезпечення мають специфічні вподобання щодо ергономіки.

І під жодним оглядом, ніколи й нізащо навіть не думай торкатися клавіатури.

Не те щоб Тоні то якось обходило. Він працював у всіх можливих типах офісів, і чи не в кожному були свої дивацтва. Раз уже на те пішло, правила *Journey* лише спрощували йому роботу.

Коли Тоні тільки-но влаштувався до *Journey* в офіс, йому здалося, що це якийсь там черговий типовий стартап: стильний застосунок, мультяшний логотип і багатенький білошкірий жевжик на чолі.

Але *Journey*, як незабаром виявив Тоні, таки дещо відрізнявся від інших. Гроші там такі водилися, що хоч греблю гати, і то навіть як на мірки Сан-Франциско. Тоні працював у багатьох непоганих офісах технологічних стартапів, але *Journey* зі своєю пишністю перевершував усі.

Ще більше вражало те, наскільки *Journey* проник у повсякденне середовище Тоні. Зелені карти та велосипеди компанії можна було побачити по всьому району затоки, навіть біля будинку сестри Тоні у Фрімонті. Від їхньої реклами було неможливо сховатися: у метро, по телебаченню, в інтернеті. І хоча Тоні ніколи особисто не зустрів гендиректора *Journey*, бачив його обличчя скрізь — на обкладинках журналів, у місцевих новинах і, звісно, розклеєним на стінах цього, власне, офісу.

Певна річ, для роботи Тоні то все не мало жодного значення. Але все ж йому було цікаво, чи протримається ця компанія довше, ніж як то зазвичай бувало з іншими.

Сто шістдесят два позаду. Сто сорок дев'ять попереду.

Штаб-квартира *Journey* була спроектована у відкритому стилі, що став стандартом у Сан-Франциско. Просторий постіндустріальний лофт. Робочі місця розташовані в довгих, акуратних рядах. Усе під ідеальними кутами, у рівнесеньких лініях, загубитися просто неможливо. Тоні звикло рухався рядами, проходячи повз столи, у неквапливому темпі виконуючи свою роботу.

Випорожнити пивний келих.
Змести капустині чипси зі столу. Засунути стілець.
Далі.

Покінчивши зі столами, Тоні рушив до кухні на відведеному йому поверсі. Протер ганчіркою широкі стільниці з переробленого скла, провів нею між блискотливими кранами, повз миски зі свіжими фруктами, по італійській кавомашинці. Витер пил із величезних полиць у коморі, де зберігалися контейнери, доверху

наповнені вишуканими снеками з вигадливими назвами в стилі *Journey*, як ось гранола «Йди своїм шляхом», або мікс «Невторована стежка».

Тоні глянув на годинник: 3:25 ночі. Час рухатися далі.

Він покотив візок широким коридором, прямуючи до свого останнього завдання на ту ніч. Офіси *Journey* були сплановані довкола атріуму, який вертикально пронизував усю будівлю. Тоні простував одним краєм атріуму, ковзаючи поглядом по скляних перегородках заввишки до пояса, які тягнулися вздовж. Відтіля відкривався вид на внутрішній дворик.

У світлий час доби внутрішній дворик був серцем штаб-квартири *Journey*: простора площа, повна столиків, насаджень, мистецьких інсталяцій та невгавного гомону життєрадісних розмов.

Тепер, як і решта будівлі, атріум поринув у сон. Повний місяць пробивався крізь висувну скляну стелю, заливаючи дворик примарним сяйвом. Тоні визирнув на нижні поверхи, виглядаючи колег, але не побачив нікого.

Він рушив у дальній кут будівлі, штовхаючи перед собою візок для прибирання, поки не дістався самотнього непримітного ліфта. Ліфт той був простий, без жодних позначень, немов навмисно захищений якомога далі з очей. Єдиним натяком на його важливе призначення був портрет, що висів поруч.

Із темряви в Тоні вступилося обличчя Тревора Кенона.

Кенон був генеральним директором і засновником *Journey*. Якщо вірити журнальним заголовкам, то саме він був тим візіонером, який стояв за найгарячішим стартапом планети. Усе довкола, від найменшої деталі,

належало Кеноновій вотчині — від столів та кранів, які Тоні донедавна аж дві години драїв, до зелених велосипедів, що тепер заповнили район його сестри. Усе, урешті-решт, зводилося до однієї людини. «Навіть м'ячки для пінг-понгу», — подумав Тоні.

На портреті Кенон мав незворушний вигляд, з коротко підстриженим чорним волоссям. Його шкіра видавалася якоюсь блідою, мов у привида, що тільки підкреслювало пронизливий блиск блакитних очей. Вони з якоюсь моторошною інтенсивністю променіли з портрета.

Тоні зловив себе на думці, що затримав погляд на портреті дещо довше, ніж збирався; той завжди його непокоїв. Іноді в нього з'являлося таке відчуття, ніби в тому безлюдному офісі єдиним компаньйоном йому залишилися ці крижані Кенонові очі, що, мов лід, пронизували довколишню темряву.

Він поглянув на годинник. Рівно 3:30.

Тоні натиснув кнопку виклику. За мить двері відчинилися, і він вкотив візок усередину, схопивши бейдж, що теліпався на поясі. Бейдж був частиною додаткового протоколу безпеки, даючи змогу викликати ліфт лише в коротесенький проміжок часу: з 3:30 до 3:35 ранку.

Тоні провів бейджем по чорному зчитувачу карток. Той спалахнув зеленим і пискнув, звук луною прокотився порожнім офісом.

Двері зачинилися. Ліфт плавно рушив угору.

За мить Тоні вже був у найвіддаленішій частині штаб-квартири *Journey*. Шостий поверх становив собою кубоподібну споруду зі сталі та скла, прикріплену до

одного з кутів даху будівлі. Там містився особистий кабінет Тревора Кенона й невелике фое. Зовні — розкішна тераса на даху з джакузі, мокрим баром, місцем для вогнища й газовим грилем. Тоні якось чув, що Кенон любив називати це місце своїм «святинищем».

Двері ліфта відчинилися, і Тоні ступив у скромне фое святинища. Стеля була пофарбована у яскравий фірмовий зелений колір *Journey*. Підлога була з відполірованого дерева. Праворуч вікна заввишки від підлоги до стелі відкривали захопливий вид на центр Сан-Франциско: на затьмарене сяйво нічного міста, яке заледве пробивалося з густого туману.

Просто перед ним дорогу до кабінету Кенона перегородили височезні двері з матового скла. Крізь напівпрозору шибу Тоні розгледів там усередині світло; вузенька жовта смужка просочувалася з країв дверей.

Тоні мав чіткі інструкції щодо прибирання особистого святинища Кенона. Якщо світло в кабінеті було вимкнене, Тоні міг вільно братися за короткий перелік завдань.

Але, бувало, Кенон засиджувався до ночі. За жодних обставин не можна було його турбувати. Якщо в кабінеті горіло світло, наказ був чіткий та однозначний: повертатися в ліфт і йти геть.

На практиці таке траплялося вкрай рідко. За весь час роботи Тоні бачив світло в кабінеті лише двічі.

Сьогодні — втретє.

Його тіло машинально розвернулося назад до ліфта. Час миттю звідти зникнути.

Проте, обертаючись, він опустив погляд униз, вловивши ниточку світла під Кеноновими дверима.